

anstaltninger o. s. v. — hvilket alt sammen selvfølgelig vil medføre stigende Skattebyrder —, fordi vi betaler saa lidt i Skat, thi det viser sig altsaa, at i en By som Silkeborg udreder de skattepligtige Indkomster paa indtil 5 000 Kr. over Halvdelen af det samlede Skattebeløb i Byen. Man vil derfor forstaa, at ogsaa vi har store Interesser paa dette Omraade. Arbejderne i Byerne bliver ret kraftigt og føleligt beskattet, og dette skyldes i ikke ringe Grad, at man ude i Landkommunerne ikke iværksætter de Arbejder, der kunde iværksættes, for at holde igen paa Arbejdernes Tilstrømning til Købstæderne. Det skyldes ogsaa den Omstændighed, at der i mange Landkommuner ydes en forholdsvis karrig Understøttelse til de trængende, som derfor søger ind til Købstæderne i Haab om, at de der vil blive bedre behandlet, hvad de i de fleste Tilfælde ogsaa bliver. Dette bidrager stærkt til at forøge Skattebyrden i Købstæderne ogsaa for Arbejderne. Derfor er Købstæderne i høj Grad interesseret i, at der skabes bedre Arbejdsmuligheder ude paa Landet og ydes en bedre Understøttelse til de trængende, saa Købstæderne forskaanes for den store Indvandring. Ligeledes er vi i høj Grad interesseret i, at man gør det muligt i alle Byer at iværksætte de flest mulige Arbejder til Beskæftigelse af de arbejdsløse, og i, at vi faar en anden Skatteordning, saa vi kan gennemføre en mere retfærdig Fordeling af de sociale Byrder, som nu tynger i mange Kommuner, men der er desværre ikke Udsigt til, at man hos den høje Regering kan vente Ørenlyd for disse Krav. Den omfattende Revision af den kommunale Skatteordning er udskudt til Efteraaret 1923, og hvis jeg skulde gætte her, gætter jeg paa, at 1923 bliver til 1924, for, som det allerede er sagt her, hvad Venstre og de Konservative ikke kan enes om, skal henlægges, og jeg skulde kende de to Partier daarligt, om de skulde kunne enes om dette overordentlig vigtige Spørgsmaal, som har staaet paa Rigsdagens Dagsorden gennem mange Aar. Nej, det er sikkert et af de Spørgsmaal, som faar Lov til at vente, det vil sikkert komme til at dele Skæbne med det Forslag, jeg lyste efter, da jeg første Gang havde Ordet, nemlig om den kommunale Grundskyld. Vi hørte af den højtærede Indenrigsminister forleden, at vi ikke meget snart kunde vente et Forslag om den kommunale Grundskyld, Ministeren antydede ikke, at det var politiske Vanskeligheder, der var Aarsagen; han søgte, ganske vist uden Held synes jeg, at give en saglig

Begrundelse derfor, men den politiske Begrundelse har vi jo ogsaa allerede faaet, idet adskillige af de konservative Rigsdagsmænd forlængst har udtalt, at naar Lovforslag om den kommunale Grundskyld ikke kommer frem, er det, fordi de ikke vil have den. Det er ogsaa i Overensstemmelse med Programmet, at hvad Regeringspartierne ikke kan enes om, faar Lov til at ligge, det vil sige, at alle de Reformere, som Underklassen, Smaafolk venter paa, faar Lov til at ligge; dem kan de selvfølgelig ikke enes om at gennemføre. Det glæder mig for øvrigt, at de jydsk Husmand paa Sendemandsmødet i Aarhus i dette Spørgsmaal har stillet sig ved Siden af os i Kravet om, at en kommunal Grundskyld snarest gennemføres. Det er ogsaa rigtigt og naturligt, at de gør det, for uden Grundskylden vil det være umuligt at gennemføre en mere retfærdig Skatteordning, end vi har. Men et er et Ønske om en saadan Reform, et andet er det at faa den. Jeg ved, at vi faar den ikke, men det kan være, at Kravet dog til sidst bliver saa stærkt, at det, naar det ikke kan gennemføres under denne Regering, maaske bevirker, at vi hurtigere faar en anden Regering, som vil gennemføre disse Skatteforandringer, som jeg her har gjort mig til Talsmand for.

Der er desværre heller ikke Udsigt til, at Staten i højere Grad vil træde hjælpende til overfor Kommunerne. Særlig i Købstæderne og de købstadlignende Landkommuner stiger Udgifterne til sociale Formaal. Den højtærede Indenrigsminister erklærede forleden, at han ikke kunde gaa med til, at Staten ydede et større Tilskud til fattige Patienters Ophold paa Kuranstalten ved Hald, det mente Ministeren var noget, Kommunerne og Sygekasserne maatte ordne, og det Tilskud, som Staten kunde afse til dette Formaal, var altsaa de 100 000 Kr., som skulde anvendes til Anstalten til Renter og Afdrag. Det bliver dyrt for Kommunerne, naar de fremtidig skal yde 2 Kr. pr. Dag for disse Patienters Ophold paa denne Kuranstalt, det bliver dyrt ogsaa for Sygekasserne, naar de skal yde 3 Kr. minus de 75 Ø., de faar refunderet af Staten. Jeg beklager dette, jeg frygter for, at det i høj Grad vil bidrage til at vanskeliggøre, at de, som trænger til dette Kur-ophold, faar den fornødne Kur og Pleje paa denne Anstalt, som er meget vel egnet til Fremme af dette Formaal.

Heller ikke stillede den højtærede Indenrigsminister sig velvillig til Kravet om, at der ydedes Hjælp til en bedre Understøttelse, end der nu ydes. Jeg tænker